

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8443/2560

นายธีรศักดิ์ จะตุรวิทย์โจทก์ นายอภิวัฒน์ เปี่ยมกุลวนิชจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 904, ป.พ.พ. มาตรา 905, ป.พ.พ. มาตรา 914, ป.พ.พ. มาตรา 916

ย่อ / หลักกฎหมาย

ตามหนังสือขอยืมวงเงินตัวอ่าวล เอกสารหมายเลข 4 บริษัท ส. ขอยืมวงเงินตัวอ่าวลจากบริษัท สช. เป็นเงิน 9,518,738 บาท ซึ่งขณะนั้นกรรมการของบริษัท ส. มี 4 คน รวมโจทก์กับจำเลย ซึ่งหากต้องเฉลี่ยรับผิดชอบในความเสียหายแล้วจะตกคนละ 2,379,684.50 บาท แต่ในเอกสารหมายเลข 4 ลงชื่อผู้ให้สัญญาเพียง 3 คน โดยไม่รวมจำเลยอยู่ด้วย ดังนั้น ความรับผิดชอบของผู้ให้สัญญาแต่ละคนจะตกคนละ 3,172,912.67 บาท ซึ่งจำนวนเงินทั้งสองยอดดังกล่าวไม่ตรงกับจำนวนความรับผิดชอบของโจทก์ จำนวน 2,139,184 บาท ตามที่โจทก์ส่งจ่ายเช็คตามฟ้อง ซึ่งโจทก์อ้างว่าต้องรับผิดชอบจำนวนดังกล่าวลอย ๆ โดยไม่ได้ให้เหตุผลว่าเหตุใดจึงแตกต่างกันเช่นนั้น ทั้งไม่ปรากฏว่าการมอบเช็คให้จำเลยได้มีการบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรว่าเป็นการส่งจ่ายเพื่อค้ำประกันตามที่โจทก์อ้าง ทั้ง ๆ ที่เช็คมีจำนวนเงินสูงถึง 2,139,184 บาท และเป็นเช็คที่ออกในนามโจทก์ พยานหลักฐานของโจทก์รับฟังไม่ได้ว่าโจทก์ส่งจ่ายเช็คเพื่อค้ำประกันการขอยืมวงเงินตัวอ่าวลที่มีการชำระเงินแล้วตามฟ้อง จำเลยย่อมเป็นผู้ทรงเช็คดังกล่าว และนำไปสลับหลังมอบให้บุคคลอื่นได้ โจทก์จึงไม่ได้รับความเสียหายตามฟ้อง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน 9,168,005.57 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา โดยได้รับยกเว้นค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า โจทก์ส่งจ่ายเช็คตามฟ้อง จำนวนเงิน 2,139,184 บาท มอบให้จำเลย ต่อมาจำเลยสลับหลังเช็คดังกล่าวมอบให้นายวิรัตน์ นายวิรัตน์ เรียกเก็บเงินตามเช็คไม่ได้จึงฟ้องโจทก์ในฐานะผู้ส่งจ่ายและจำเลยในฐานะผู้สลับหลัง คดีถึงที่สุดโดยศาลพิพากษาให้โจทก์และจำเลยร่วมกันรับผิดชอบชำระเงินตามเช็คดังกล่าว และโจทก์ถูกบังคับคดียึดทรัพย์สินออกขายทอดตลาด มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยต้องชำระเงินให้แก่โจทก์ตามฟ้องหรือไม่ เพียงใด โจทก์อ้างตนเองเป็นพยานเบิกความว่า เมื่อวันที่ 19 กรกฎาคม 2539 บริษัทสามชัยบ้านและที่ดิน จำกัด ซึ่งโจทก์และจำเลยเป็นกรรมการผู้มีอำนาจทำการแทนอยู่ด้วย ได้ขอยืมวงเงินตัวอ่าวลของบริษัทสามชัยอุตสาหกรรมก่อสร้าง จำกัด ซึ่งมีจำเลยเป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนเพื่อใช้ซื้อวัสดุอุปกรณ์ในการก่อสร้าง โดยบริษัทสามชัยบ้านและที่ดิน จำกัด ทำหนังสือเอกสารหมายเลข 4 มอบให้จำเลยไว้ สำหรับส่วนที่โจทก์ต้องรับผิดชอบนั้นเป็นเงิน 2,139,184 บาท จำเลยให้โจทก์ส่งจ่ายเช็คตามฟ้องจำนวน 2,139,184 บาท มอบให้จำเลยเป็นการค้ำประกันกรณีเกิดความเสียหายขึ้น ปรากฏตามเอกสารหมายเลข 5 ต่อมาประมาณปลายปี 2539 ถึงต้นปี 2540 บริษัทสามชัยบ้านและที่ดิน จำกัด ชำระหนี้ตามตัวอ่าวล รวมเป็นเงิน 9,518,738 บาท ให้บริษัทสามชัยอุตสาหกรรมก่อสร้าง จำกัด แล้ว โดยไม่เกิดความเสียหายใด ๆ

จำเลยจึงต้องคืนเช็คตามฟ้องแก่โจทก์ แต่จำเลยไม่คืนให้ และเมื่อเดือนเมษายน 2542 จำเลยนำเช็คตามฟ้องไปสแลกหลังมอบให้แก่นายวิรัตน์ไปดังกล่าวข้างต้น ส่วนจำเลยไม่สืบพยาน เห็นว่าตามหนังสือขอยืมวงเงินตัวอาวัล เอกสารหมายเลข 4 บริษัทสามชัยบ้านและที่ดิน จำกัด ขอยืมวงเงินตัวอาวัลจากบริษัทสามชัยอุตสาหกรรมก่อสร้าง จำกัด เป็นเงิน 9,518,738 บาท ซึ่งขณะนั้นกรรมการของบริษัทสามชัยบ้านและที่ดิน จำกัด มี 4 คน รวมโจทก์กับจำเลย ซึ่งหากต้องเฉลี่ยรับผิดชอบในความเสียหายแล้วจะตกคนละ 2,379,684.50 บาท แต่ในเอกสารหมายเลข 4 ลงชื่อผู้ให้สัญญาเพียง 3 คน โดยไม่รวมจำเลยอยู่ด้วย ดังนั้น ความรับผิดชอบของผู้ให้สัญญาแต่ละคนจะตกคนละ 3,172,912.67 บาท ซึ่งจำนวนเงินทั้งสองยอดดังกล่าวล้วนแต่ไม่ตรงกับจำนวนความรับผิดชอบของโจทก์ จำนวน 2,139,184 บาท ตามที่โจทก์ส่งจ่ายเช็คตามฟ้อง ซึ่งโจทก์อ้างว่าต้องรับผิดชอบจำนวนดังกล่าวลอย ๆ โดยมีได้ให้เหตุผลว่าเหตุใดจึงแตกต่างกันเช่นนั้น นอกจากนี้ โจทก์ยังเบิกความตอบทนายจำเลยถามค้านว่า เมื่อวันที่ 24 พฤษภาคม 2540 จำเลยเรียกประชุมกรรมการบริษัทสามชัยบ้านและที่ดิน จำกัด เพื่อแจ้งให้ทราบว่า ขณะนั้นบริษัทมีหนี้เท่าใด โจทก์เห็นว่าไม่มีรายละเอียดว่าเพราะเหตุใดจึงมีหนี้ตามที่ปรากฏในเอกสารหมายเลข 3 ที่นำมาให้ลงชื่อและเห็นว่าได้มีหนี้สูงถึงขนาดนั้น จึงไม่ลงชื่อในเอกสารดังกล่าว และเบิกความต่อไปว่า เอกสารหมายเลข 3 มีข้อความว่าโจทก์ส่งจ่ายเช็คตามฟ้องให้แก่จำเลย ทั้งนี้ หากเช็คตามฟ้องเป็นเช็คที่โจทก์ส่งจ่ายเพื่อค้ำประกันในการขอยืมวงเงินตัวอาวัลตามเอกสารหมายเลข 4 และมีการจ่ายเงินตามวงเงินตัวอาวัลครบถ้วน ตั้งแต่เมื่อปลายปี 2539 ถึงต้นปี 2540 ซึ่งน่าจะเป็นเวลาก่อนการประชุมดังที่โจทก์อ้างแล้ว โจทก์ก็ควรโต้แย้งเรื่องดังกล่าวในที่ประชุม แต่ทางนำสืบของโจทก์ไม่ปรากฏว่าโจทก์ได้โต้แย้งถึงเรื่องดังกล่าวซึ่งเป็นเรื่องที่ผิดวิสัย ทั้งไม่ปรากฏว่าการมอบเช็คให้จำเลยได้มีการบันทึกกันเป็นลายลักษณ์อักษรว่าเป็นการส่งจ่ายเพื่อค้ำประกันดังที่โจทก์อ้าง ทั้ง ๆ ที่เช็คดังกล่าวมีจำนวนเงินสูงถึง 2,139,184 บาท และเป็นเช็คที่ออกในนามของโจทก์ ซึ่งโจทก์ย่อมจะต้องทราบดีว่าอาจมีผลผูกพันโจทก์ได้ จึงนับว่าเป็นเรื่องที่ผิดวิสัยอีกประการหนึ่งเช่นกัน พยานหลักฐานของโจทก์รับฟังไม่ได้ว่าโจทก์ส่งจ่ายเช็คเพื่อค้ำประกันการขอยืมวงเงินตัวอาวัลที่มีการชำระเงินแล้วตามฟ้อง จำเลยย่อมเป็นผู้ทรงเช็คดังกล่าว และนำไปสแลกหลังมอบให้บุคคลอื่นได้ โจทก์จึงไม่ได้รับความเสียหายตามฟ้อง กรณีไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยฎีกาอื่นของโจทก์อีก เพราะไม่อาจทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

รศ.ดร. สัตยาบัน · กษิต์เดช จินสลุต · จักรกฤษ เจริญเลิศ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/8443/2560>